

substistere. Men naar nu saadanne Folk, der altsaa, som det viser sig, dog eje nogen Formue, dø, tage Børnene Formuen uden at refunderer Kommunen de Udgifter, den har haft til Alderdomsunderstøttelsen. Paa denne Maade kommer Kommunen til at give saadanne Folks Børn Arv, og det har dog ikke været og kan ikke være Dømedet med Loven. Jeg tror, at det vil være nødvendigt i en ikke alt for fjern Fremtid eller rettere sagt snarest muligt at gøre en Forandring paa dette Punkt, og jeg tror, at det netop vilde være til Gavn for disse Folk, som paa denne Maade nyde Alderdomsunderstøttelse, fordi Kommunerne derved vilde blive mere villige til at yde dem Alderdomsunderstøttelse og give dem den i tilstrækkeligt Maal. Saa længe Kommunerne vide, at disse Folk eje noget, og at den, naar de dø, ikke faar noget refunderet, idet det gaar til Arvingerne, vilde Kommunalbestyrelserne selvfølgelig overalt være tilbøjelige til at være saa karrige som muligt. Jeg haaber, at den ærede Minister og andre vedkommende vilde have deres Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt, for der trænges virkelig til en Reform i saa Henseende snarest muligt.

Frier: Jeg vilde ogsaa gerne tillade mig et Øjeblik at omtale et enkelt Punkt i Alderdomsunderstøttelsesloven. Der findes jo i dens § 2 en Overgangsbestemmelse angaaende saadanne fattige, som ved Lovens Ikrafttræden havde modtaget Fattighjælp efter deres fyldte 60de Aar, og som, hvis Loven havde været gældende, da Fattighjælpen blev oppebaaret, vilde have opfyldt Betingelserne for at faa Alderdomsunderstøttelse. Saadanne erklæres for at være berettigede til Alderdomsunderstøttelse. Men der findes i Loven ikke nogen Bestemmelse om Personer, der efter Lovens Ikrafttræden maatte have oppebaaret Fattigunderstøttelse, uagtet de paa det paagældende Tidspunkt ere berettigede til Alderdomsunderstøttelse. Man er jo rimeligvis gaaet ud fra, at saadanne Tilfælde ikke vilde indtræde, men at man altid vilde henvise Folk paa over 60 Aar, der havde Betingelserne for at faa Alderdomsunderstøttelse, til at søge en saadan, blandt andet fordi det jo er billigere for Kommunen end at yde den direkte Fattighjælp. Nu er det imidlertid indtruffet flere Gange, at Personer, som vare berettigede til Alderdomsunderstøttelse, have faaet Fattighjælp enten af en Fejltagelse fra Distriktsforstanderens Side, eller fordi Trangen er kommen saa pludselig over de paagældende, at de ikke have faaet Tid til at indsende nogen Begæring om Alderdoms-

understøttelse, og naar saa saadanne Folk, som efter deres 60de Aar have faaet en Fattighjælp af denne Art, senere have søgt om Alderdomsunderstøttelse, ere de blevne afviste i Genhold til § 2 c. Der er f. Eks. indtruffet det Tilfælde, at en Mand, som er født 1815, har faaet en Fattighjælp i Januar 1892, altsaa i en Alder af 77 Aar, og saa er han senere bleven afvist, da han søgte om Alderdomsunderstøttelse. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt Loven tillader en noget anden Fortolkning; men hvis den ikke gør det, saa synes der dog her at være et Hul i Bestemmelserne. Det har dog næppe været Meningen, at en Person i en saa høj Alder skulde være udelukket fra en Alderdomsunderstøttelse, som han kunde have faaet i det Øjeblik, han søgte Fattighjælp, fordi han har faaet den sidste ved en Fejltagelse eller et Slags Uheld. Jeg henstiller derfor eet af to: at man enten, naar i det hele taget Loven tages under Overvejelse, søger indført en ny Bestemmelse, der muliggør det for saadanne Mennesker at staa under samme Villkaar, som de tilsvarende Personer, der ved Lovens Ikrafttræden vare i det samme Tilfælde, eller ogsaa — og det burde maasse helst gøres — at man, indtil en saadan Bestemmelse kan indføres i Loven, giver de vedkommende Myndigheder en Slags reglementarisk Paalæg om altid i saadanne Tilfælde at indhente Underretning om, hvorvidt den vedkommende ønsker Alderdomsunderstøttelse, som han i øvrigt er kvalificeret til. Dette vil ganske vist ikke helt raade Bod paa Skavankerne, for saa vidt man kan tænke sig Tilfælde, hvor en saadan Mand eller Kvinde overhovedet ikke kan give nogen Mening til Rende i denne Retning. Hvis f. Eks. vedkommende bliver syg paa Gaden og af Politiet bliver ført paa Hospitalet, saa er det jo Fattighjælp, og maasse ster dette, naar den vedkommende er i en Tilstand, hvor der ikke kan være Tale om at spørge ham, om han begærer den nyde Hjælp som Alderdomsunderstøttelse. Men selv om der ikke i alle Tilfælde kunde hodes paa dette Forhold ved et Paalæg til de administrerende Myndigheder, vilde i alt Fald nogle Tilfælde gaa ud af Sagaen derved. — Jeg henleder blot Opmærksomheden paa dette Forhold, fordi jeg tror, at der er flere Tilfælde af denne Art, hvor Afgørelsen, selv om den maasse er hjemlet i Lovens Ord, dog vistnok maa siges at være i Strid med det, som har været Meningen med Loven.

M. Madsen: Der er blot et enkelt Punkt, som jeg gerne vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Jeg gaar ud